

Bot= och
Beredelse=Psalm

för

F. d. Artilleristen wid Kongl. Swea
 Artilleri-Regemente

Anders Jacob Sundmark

wid des afrättning Lördagen d. 16 November 1833;

jemte

En kortt af honom sjelf meddelad un-
 derrättelse om sitt brott och öf-
 riga lefnadsöden.

Min lycka spild, mitt lugn försvunnit,
 Mitt goda namn förstördt, jag ser:
 Rikt offren, som till aska brunnit
 På Molocks altar en gång ner.
 Och nu, då ångren, qvalet, nöden,
 Med långsam brand mig sjelf förtär:
 Hvad blir min lott? jag fruktar böden,
 Och lifwet mig förhatligt är.

Swenska Psalm. No 169, v. 2.

SEDERHOLM,
 Elmens och Granbergs Tryckeri, 1833.

Dagens bedröfliga föremål framställer ett nytt exempel på lättheten för menniskan att nedsjunka till de rysligaste brott, och på nöd- wändigheten att waka och bedja, på det djef- wulen, den onde frestaren, ej måtte få makt med oss. Wana från ungdomen att följa o- tyglade begär, och att aldrig sjelf beherrska sig, utan allenast af twångets band afhållas från deras tillfredsställande, alstrar denna för- färliga lätt sinnighet, som, lofad från alla inre band af gudsfruktan och dygd, snart sö- dar öfwer och sönderbryter allt yttre twång. Det är på sådant sätt, som så mången yng- ling med känsligt hjerta och de mest lofwan- de anlag blifwit offer för sin lätt sinnighet, och störtat sig i det djupaste förderf, samt i följd deraf, antingen nödgats nedstiga i en förtidig graf, eller ock för hela sin lifstid bli en affky både för sig sjelf och för andra menniskor. Det ligger således makt uppå, att under bön och åkallan söka skydd mot den inneboende lätt sinnigheten, och att i sin första början un- dertrycka de uppsigande begären, wäl wetan- de, att det första afsteget från dygdens och pligternas wäg snart leder till flera, och slut- ligen till de gröfsta brott, om den wäxande strömmen ej i tid hejdas.

Anders Jacob Sundmark föddes år 1808 i Norrberkes socken af Westerås Län; hans för-

åldrar, som woro bondfolk, äro redan aflidna,
 fadren för 18 och modren för 3 år sedan, samt
 således äfwen befriade från den sorgen, att se
 sin son gå en neslig död till mötes. Wid 12
 års ålder kom han ur sina föräldrars hus,
 först såsom tjänstgoße på en gård wid namn
 Skansen, nära Strömsholm, sedan hos en
 Bagare här i Stockholm och slutligen hos en
 Bleckslagare i Westerås, hos hwilken han wid
 21 års ålder utskrefs såsom gesäll i berörde
 handtwerk. Derefter arbetade han hos flera
 mästare i åtskilliga städer, och kom för wid
 påß 3 år sedan hit till Stockholm, der han
 öfwertaltes af en bland sina fordna kamra-
 ter, som war artillerist, att låta anwärfwa
 sig wid Kongl. Swea Artilleri-Regemente.
 Under tjenstetiden har Sundmark flera gån-
 ger undergått bestraffning hufwudsakligen för
 försummelse och fylleri, för hwilken sistnäm-
 da last han wisat sig äga synnerlig böjelse;
 men deremot har han snarare ådagalagt ett
 stilla och böjligt sinnelag än ett wildt och o-
 bändig. Den 26 sistlidne Juni bortgick Sund-
 mark från Artilleri-kasernen, begaf sig till
 Rööda Bodarne, besökte der ett näringsställe,
 wandrade derifrån till Stora Badstugugatan,
 försälde på en derwarande frog sin munde-
 ringsstjorta, förplågade sig med de erhållna
 penningarne och gick kl. 9 om aftonen deri-
 från till den i slutet på berörde gata belägna
 Roskällsbacke, der han lade sig att sofwa.
 Uppväckt af ett inträffande regn, begaf han
 sig derifrån öfwer en grind till egendomen

Cedersdal, der han ingick i en öppen lada och lade sig att sofwa. Sedan han om morgonen den 27 wakenat, gick han tillbaka till Roskulls backe, der han i mörkret qwarlemnade sin mössa och sina sporrar, men som han ej nu kunde återfinna dem, så wågade han, af fruktan för straff, ej återwända till Regimentet, utan begaf sig tillbaka till ladan, der han å nyo insomnade. Från denna sömn uppväcktes han af Bokhandlaren Lönnqwists 9-åriga son, Frans Edward, hwilken, jemte sina föräldrar, behodde Cedersdal såsom sommarnöje. Då gossen wäckte honom med tillfågelse att gå sin wäg, sprang han upp, och uti sömnruseln fattade en sten, den han handlöst lastade efter den flyende gossen. Stenen träffade illwäl gossen i hufwudet med ett så hårdt slag, att denne föll framstupa och uppgaf ett högt jemmer-rop; men som Sundmark, hwilken nu framskyndade till gossen, fann ett stort hål i hufwudet, hwarur blod strömmade, så trodde han sig ha mördat gossen, sprang emot en dräng wid namn Swan, som kom gående i allen, och bad denne, att han skulle tagga honom i arrest, emedan han wille dö. J. mellertid hade Swan tillkallat drängen Lindström, och i sällskap med dessa begaf sig Sundmark åter till ladan; och då denne derwid märkte att barnet ännu rörde sig, samt öfwerlygad, att detsamma ej kunde bli wid lif, sprang han fram till gossen och, under yttrande: "jag skall ge honom så, att han slipper pinas längre," slog en i hast upptagen kan-

tig sten twenne gånger så hårdt i gossens hufwud, att hjernan präskades ur hufwudskålen. Detta allt skedde med sådan hastighet, att de af försträckelse betagna drängarne ej hunno sansa sig och förhindra det rysliga mordets fullbordan innan det redan war verkställt. Han låt derpå arrestera sig af de begge drängarne, och affördes till Artillerigårds-wakten. Ransafningen med honom börjades genast, hwarwid han öppet erkände sitt brott och alla de omständigheter hwilka föranledde detsamma. Af Krigs-Rätten dömdes han att halsuggas och steglas, hwilket utslag blef af Krigs-Hofrätten och Kongl. Maj:ts högsta Domstol fastställt. Särskildt har Sundmark ingifwit ansökning om Nåd från lifs-straffet, hwilken likwäl blifwit aflagen; men deremot har Kongl. Maj:t, på förnyad ansökning, Nådigt bewiljat hans önskan att befrias från stegling.

Det som mest gråmer honom, är den djupa sorg han tillskyndat gossens föräldrar, hwilka genom hans wälsamhet och tanklösa lättfinne, blifwit beröfwade ett älskadt och förhoppningsfullt barn. I öfrigt synes han wäl beredd, och går nu med sann ånger och botfärdigt hjerta sitt straff till möte. Gud ware hans själ nådig! och måtte han genom sin båd winna den försoning, han så ifrigt efterlångtar!

Not- och Beredelse=Psalm.

(Sjunges som N:o 76.)

Snart min sista stund är nära,
 Snart mitt öga ewigt släcks,
 Fastän qwalen mig förtåra
 Och ej någon lisa råcks.
 Smärtan mig till jorden trycker;
 Lifwets glädje och des nycker,
 Allt för mig förswunnet är,
 Som af werlden stämpel bär.

Hwilken wålnad mig förföljer?
 Stumma vittne till mitt brott!
 Om jag och mitt öga höljer
 Ser det honom ständigt blott.
 Uck, han tyckes sorgligt fråga:
 "Hvarför tändes wredens låga
 Mot ett wårnlöst barn, som mig,
 Som ej gjorde ondt åt dig?"

Än uti mitt öra ljuder
 Gosens höga jemmerföri,
 Och förtwiflan derwid bjuder,
 Allt mitt enda genswar bli.
 Ett oskyldigt barn jag mördar,
 Ingen tröst jag sedan fördat:
 All min fröjd blef wånd i gråt,
 Då jag följde brottets stråt.

Jag min grymhet vill bekänna
 Fast den öfwerilning war;
 Ängrens tårar kinden bränna,
 Ingen ro mitt hjerta har.
 Dock jag skulle tåligt lida,
 Och med lugn mitt straff förbida,
 Om jag kunde plåna af
 Alla den sorg jag modren gaf.

Men ej ogjordt nu kan göras
 Hwad jag emot lagen bröt,
 Och till lif ej återföras
 Den hwars unga blod jag gjöt.
 Endast jag på knå kan ligga
 Och med tårar tuggift tugga
 För den sorg föräldrar fått
 Af det brott som jag begått.

Gråt ej gossen, ömma moder!
 Glöm den sorg, som jag Dig gaf!
 Ack, att mina tårefloder
 Väckte honom ur sin graf!
 Hulde Far! bland Englars skara
 Säkert lär din Edward vara!
 Hör en brottsling, som Dig ber,
 Och sitt lif till offer ger.

Låt min död mitt brott försona,
 Må det deraf plånas ut;
 Måtte Himlen Er försona
 Från all sorg till lifwets slut.
 Gud skall Eder återgälda
 Alla tårar, som är fällda,

Och till åldrens sena höst
Skänka glädje, lugn och tröst.

I det hopp jag faller neder
För din fot, o milde Gud!
Hör den brottling, som nu beder
Om ett tröstfullt nådeljud!
Gif en lindring åt mitt hjerta,
Och låt ångrens grymma smärta
Med des hopplöshet och qwal
Åstvä mina synders tal!

Uck! i hjertat ren försoning
Ifrån qwalen känner jag;
Gud! jag erfar Din försoning;
Jag är nöjd med Ditt behag.
Jag mitt hufvud lägger neder,
Och förtröstansfullt Dig beder:
Milde Jesu! i Din hand
Lag min själ från stoftets hand!

B 3011 / 44

JEAN JAHNSSON
SAMLING

